

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 sierpnia 2017 r.

sprawy **D.S.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 marca 2016 roku, sygn. V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok **Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 października 2015 r., sygn. II K (...),**

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T.Z., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 442 zł 80 gr (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonym w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić skazanego D. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 października 2015 r., sygn. II K (...), D.S. został uznany za winnego tego, że w dniu 3 września 2014 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A.K., usiłował dokonać włamania do kościoła Zakonu [...] przy ulicy P., w celu zaboru mienia o nieustalonej wartości, ten sposób, że wyrwali kratę zabezpieczającą okno oddzielającą przedsionek kościoła od jego wnętrza, okleili szybę tego okna taśmą samoprzylepną, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zauważenie ich przez pracownika Domu Zakonnego [...], czym działał na szkodę Zakonu [...], przy czym dopuścił się tego czynu przed upływem 5 lat, od odbycia w okresie od 12 lipca 2013 r. do 11 stycznia 2014 r., kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 maja 2013 r., w sprawie sygn. II K [...], za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., co zakwalifikowano jako występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k., wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego, po rozpoznaniu której, wyrokiem z dnia 16 marca 2016 r., sygn. V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Obrońca oskarżonego adw. T.Z. wywiódł następnie kasację, którą zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w G. w zakresie punktu I wyroku, na korzyść oskarżonego, zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym i wyłącznie powierzchownym rozważeniu i rozpoznaniu zarzutów podniesionych w apelacji, dokonany w oparciu o niepełną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nieustosunkowaniu się w uzasadnieniu wyroku do istotnych okoliczności podniesionych w uzasadnieniu apelacji i niewskazaniu powodów, dla których zarzuty apelacji uznane zostały przez Sąd odwoławczy za niezasadne, a w konsekwencji brak prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna kontrola odwoławcza mogłaby doprowadzić Sąd odwoławczy do wydania odmiennego rozstrzygnięcia, w szczególności uwzględnienia wniesionej apelacji obrońcy skarżącego. W konkluzji

kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 marca 2016 r. oraz wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 października 2015 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut kasacji okazał się chybiony. Obydwa podniesione w apelacji obrońcy zarzuty zostały przez Sąd odwoławczy poprawnie rozważone, co znalazło swój wyraz w treści uzasadnienia wyroku tego Sądu.

I tak, na s. 3-5 uzasadnienia Sąd odwoławczy wskazał powody, dla których zaakceptował stanowisko Sądu Rejonowego co do niewiarygodności wersji przedstawionej w wyjaśnieniach skazanego D.S., jakoby celem działania skazanych był wyłącznie zabór metalowej kraty oddzielającej przedsionek od wnętrza kościoła Zakonu [...]. Co ważne, rozważania Sądu Okręgowego tam zawarte są wnikliwe, szczegółowe i odnoszą się do istoty sprawy, wsparte są też rzeczową argumentacją. Wskazano tam m.in. na treść zeznań świadka A.W., z których wynikało, że już po usunięciu kraty skazani nadal przebywali w przedsionku kościoła, a szyba w drzwiach przy jej krawędzi była oklejona taśmą, z czego trafnie wywiedziono zamiar jej wybicia. Co więcej, zamiar taki potwierdził w swoich wyjaśnieniach także skazany A.K., podając, że D.S. okleił taśmą szybę celem jej wypchnięcia. W takim stanie rzeczy, stosownie do zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k., Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do ustalenia, że zamiarem skazanych było włamanie do kościoła i kradzież bliżej nieokreślonego mienia, zaś Sąd Okręgowy trafnie takie stanowisko zaaprobował. Zgodzić należy się z Sądem odwoławczym, że twierdzenia stawiane przez obrońcę zarówno w apelacji, jak i w uzasadnieniu kasacji, są jedynie polemiką z ustaleniami faktycznymi, nie wskazują zaś na konkretne błędy logiczne w wersji zdarzeń, na której oparte zostały zapadłe w sprawie wyroki skazujące, ani na naruszenia innych dyrektyw oceny dowodów. Z tych samych powodów nie mógł być uznany za trafny także zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych. Z tych względów, w ocenie

Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza sprawowana przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie była zgodna ze standardem wynikającym z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.